THE LABRADOR FROM CINCINNATI

Everybody Laughed.
The Dog Didn't.

FERDINANDO FREGA

CINCINNATI चा लॅब्राडोर

सगळे हसले. कुत्रा नाही हसला.

The P&G Saga · 18

नेहमीच एक सामाजिक नियम राहिला आहे जो एकच गोष्ट सांगतो: लोक अंत्यसंस्काराला हसतात आणि लग्नात रडतात. बहुतेकांसाठी तो एखाद्या विचाराच्या आत एक हसू ठेवून जायचा; पण जे विचार करायचे, जे स्वतःला बहुसंख्य समजायचे, ते ठामपणे म्हणायचे की ते खरे नाही.

हे असे होते, जसे पाच महिन्यांपूर्वी संपूर्ण जगाला सांगणे की महिन्याला फक्त $70 मध्ये मी संपूर्ण वेब चढून जाईन, थेट बहुराष्ट्रीय कंपन्यांच्या स्वतःच्याच शोध-केरींच्या शिखरापर्यंत — पैसा नाही, जाहिरात नाही, SEO नाही — आणि बहुतेकांनी ही बातमी गंमत म्हणून, हसत हसत घेतली असती, फक्त तिची उपरोधिक बाजू पकडत. हा पुरावा असू शकतो, किंवा उपरोध फक्त ज्याने हे करून दाखवले त्याच्या कृतीतच राहत होता, असा विचार कोणीही केला नाही.

पण आज एक खास दिवस होता: माझ्या वडिलांचा वाढदिवस. पहाटे, त्यांना न कळवता, मी त्यांना भेटायला त्यांच्या चिरंतन निवासस्थानी गेलो: स्मशानभूमीत.

भेट अश्रू आणि हसू यांचे मिश्रण होती, पण शेवटी मी त्यांचा दिवस माझ्या पद्धतीने साजरा केला होता, याच कथेच्या आत, त्यांना चकित करण्यासाठी — जी गोष्ट मी सर्वात चांगली करायचो, आणि जी त्यांना अतिशय आवडायची.

घरी आलो तेव्हा बायको रडत होती. मला वाटले, ती दिवसाच्या भावनेत माझ्यासोबत सामील झाली आहे. तसे नव्हते. ती आमच्या कुत्र्यासाठी हळहळत होती, दहा वर्षांचा एक अमेरिकन लॅब्राडोर, आता म्हातारा झालेला, ज्याने तीन दिवसांपासून खायला नकार दिला होता, आणि तिला काहीच उपाय सापडत नव्हता.

कुत्र्यांच्या डॉक्टरची भेटसुद्धा — त्याला मी कधीच पशुवैद्याच्या पदावर बढती दिली नव्हती — माणसांच्या वैद्यकीचे तेच नेहमीचे दुःस्वप्न ठरली: पैसे देऊन तपासणी, औषधांच्या चिठ्ठ्या, प्रयोगशाळेतील चाचण्या, आणि तो त्याच्या चकचकीत नव्या गाडीसोबत, तर मी तिथे उभा राहून त्याच्या हुशारीचे कौतुक करत होतो.

म्हणून मी समस्येचा तपास केला आणि कारण शोधून काढले. माझ्या बायकोने ज्या किबलवर तो लहानाचा मोठा झाला होता त्याचा ब्रँड बदलला होता: 10 किलोची जंबो पिशवी, जीवनसत्त्वांनी भरलेली आणि सगळीकडे जाहिरात केलेली, मी ज्या कंपनीला अगदी नीट ओळखत होतो तिने बनवलेली, $25 च्या माफक किमतीत.

माझी बायको Elisabetta हिने स्वस्त असलेला एक नवा ब्रँड आजमावला होता, पिशवीवर एका अमेरिकन लॅब्राडोर मादीचे चित्र होते, आणि तिला वाटले होते की त्याने तो भुलेल. तसे झाले नाही. त्याला तोच ब्रँड हवा होता, आणि फक्त तोच ब्रँड.

माझ्या बायकोला वाटले मी तिची चेष्टा करतोय, पण मी नव्या किबलची मूठभर घेऊन जुन्या पिशवीत टाकली, तेव्हा तो खायला लागला — मग पहिल्या घासानंतर लगेच थांबला आणि माझ्याकडे पाहिले, जणू म्हणत होता की मी त्याला कधीच फसवू शकणार नाही.

या सगळ्या प्रकारावर मी वेड्यासारखा हसत होतो, माझी बायको रडत होती कारण तिला वाटत होते कुत्रा मरतोय, आणि माझी मुलगी, मध्ये अडकलेली, आम्हाला सांगत होती की आम्ही दोघेही मूर्ख आहोत.

मी कुत्र्याचा पट्टा धरला आणि आम्ही फिरायला निघालो, थेट पाळीव प्राण्यांच्या खाद्याच्या एका दुकानाच्या खिडकीपर्यंत. तिथे, अगदी समोर मांडलेला, त्याचा ब्रँड होता. त्याने काहीच लपवले नाही: शेपटी हलवत, भुंकत, त्याने मला सांगितले की त्याला तेच हवे आहे.

मी थांबून त्याला समजावले की आपण तंगीच्या काळातून जात आहोत, की ज्या ब्रँडवर त्याचे इतके प्रेम आहे तो माझ्या एका चढाईचे लक्ष्य होता, आणि

कदाचित एक दिवस मी त्याला त्या विभागाचा संचालक करवून देईन — पण सध्या त्याला परिस्थिती स्वीकारावी लागेल.

तो कुत्रा होता, हो, आणि त्यावर आपण सगळे सहमत होऊ शकतो. पण त्याच्याकडे एक फायदा होता: तो अमेरिकन होता, आणि त्यामुळे जगातल्या इतर प्रत्येक कुत्र्यापेक्षा तो पुढे होता.

आम्ही घरी परतलो आणि तो खायला लागला, आणि उत्सुकतेने जीव जात असलेल्या माझ्या बायकोला काय झाले ते जाणून घ्यायचे होते.

मी तिला सांगितले की मी त्याला वचन दिले आहे, तो Cincinnati मध्ये एका बहुराष्ट्रीय कंपनीचा PET&FOOD विभाग चालवेल, आणि त्याने माझ्यावर विश्वास ठेवला — कारण Frega नावाचा कोणी काही म्हणतो, तेव्हा तुम्ही कान टवकारलेले बरे आणि ते खरे ठरू शकते असेच नेहमी गृहीत धरलेले बरे.

Ferdinando